

СЪ ПЕРО И МЕЧЪ

Царь Симеонъ положи пачето перо на чернилницата и се замисли. Той работѣше надъ своя сборникъ, нареченъ „Златоструй“. Макаръ и владетель на една държава отъ устието на Дунава до Адриатическо море и отъ Бѣлградъ до Янина, той не искаше да остане по-назадъ и въ книжнината отъ българскитѣ писатели, които бѣ събралъ въ двореца си.

Погледътъ му падна върху огромнитѣ сгради, които заобикаляха царския му дворецъ. А тѣ, издигнати на високо, съ украсени камъни и съ нашарено дърво, сякашъ милваха неговия погледъ. Царътъ отметна полата на връхната си дреха, обшитата съ бисери, подръпна златния нанизъ на шията си, който бѣше почналъ да му пристѣга, и откопчи гривната на дѣсната си ржка.

Зазорява се, но всичко наоколо спи. Дочуватъ се само отвреме-навреме тежкитѣ стѣпки на стражата отвънъ. Царь Симеонъ погледна още еднажъ къмъ бойницата отсреща и каза като на себе си: „Още мога да попиша. После ще приема за последенъ пътъ пратеницитѣ на Унгария, които трѣбва да си заминатъ